

סדר נזיקין | מסכת סנהדרין י"ב י"ח | שבת פרשת ויגש | כ"ח כסלו - ד' טבת תשפ"ה (29 דצמבר 2024 - 4 ינואר 2025)
Seder Nezikin | Masechet Sanhedrin 12-18 | Shabbat Parashat VaYigash | 28 Kislev - 4 Tevet | (December 29-January 4)

הלימוד להצלחת חיילי צה"ל, רפואת הפצועים והשבת כל אחינו לכיתם בכיבתון

This learning is dedicated to the success of IDF soldiers, the healing of the injured, and the safe return of all our brothers and sisters to their homes.

אחינו כל בית ישראל
הנתונים בצרה ובשביה
העומדים בין בים ובין ביבשה
המקום ירחם עליהם
ויוציאם מצרה לרוחה
ומאפלה לאורה
ומשעבוד לגאולה
השגתא בעגלא ובזמן קריב
ונאמר אמן

Our brethren, from among the entire Jewish People
who are in distress and captivity,
whether they be on the sea or dry land,
May God have mercy on them,
and bring them from distress to comfort,
and from darkness to light,
and from slavery to redemption,
now, swiftly, and soon.
And let us say: Amen.

הג חנוכה
שמח!

Daf 12: INTERCALATION OF THE YEAR

דף י"ב: עיבוד השנה

The Jewish people gauge the months according to the phases of the lunar cycle. Every time the moon reappears anew, it marks the beginning of the new month. **The moon completes 12 full rotations every 355 days (to be more precise, slightly more than 354 days).** In contrast, the earth completes one full rotation around the sun in 365 days. The pace that the earth revolves around the sun sets the seasons of the year. The lunar calendar is out of sync with the solar calendar by approximately 11 days each year.

עם ישראל מונה את החודשים לפי מהלך הלבנה. בכל פעם שהלבנה מתחדשת, מתחיל חודש חדש. **הלבנה מסיימת 12 סיבובים אחרי 355 יום (מעט יותר מ-354 יום).** לעומת זאת, כדור הארץ מסיים סיבוב סביב השמש כל 365 ימים. מאחר שעונות השנה נקבעות לפי סיבוב כדור הארץ סביב השמש, נמצא שחודשי הלבנה מפגרים אחרי השמש באחד עשר יום בכל שנה.

Therefore, every few years it is necessary to add one month to the year. This creates a 13-month year on the Jewish calendar, known as a "shana me'uberet" (leap year). If a month were not to be added from time-to-time, then after several years, the month of Nisan (in which Pesach is celebrated) would occur in the winter and not in the spring as is required. Nowadays, the leap years are prearranged. However, in antiquity the Sanhedrin would periodically convene to decide which years were to become leap years — and this practice will be reinstated in the future when the Sanhedrin returns. One of the halachot regarding leap years is that **the month of Adar is the only month that may be repeated.** That is why every leap year contains an "Adar Aleph" and an "Adar Bet." There will never be a "Shevat Aleph" and "Shevat Bet" and this holds true regarding every other month.

לפיכך פעם בכמה שנים צריך להוסיף חודש לשנה, והרי לנו שנה בת שלושה עשר חודשים. שנה זו מכונה שנה מעוברת אם לא יעשו כן, אחר כמה שנים יצא שחודש ניסן יחול בחורף ולא באביב אחת מהלכות עיבוד השנה קובעת שאין מעברים אלא את חודש אדר, לק בשנה מעוברת יש אדר א' ואדר ב' אבל לעולם לא יהיה שבת א' ושבת ב', או כל חודש אחר.

Daf 13: COMMUNAL SIN OFFERING

דף י"ג: "פר העלם דבר של עיבוד"

There are certain severe aveirot (offenses) for which an inadvertent offender is required to bring a *korban chatat* (sin offering). At the beginning of *Masechet Keritot* the Mishnah lists 36 of these severe aveirot. This *daf* of Talmud deals with the situation in which **the elders of the Sanhedrin erred by issuing a heter (lenient ruling) and the entire nation subsequently acted according to that erroneous ruling. As a result, everyone committed a severe aveira (transgression) that would ordinarily require bringing a korban chatat.**

בדף זה התלמוד עוסק במקרה בו הסנהדרין טעו והורו היתר בהלכה מסוימת, וכל העם נהג כהוראת הסנהדרין, ולבסוף התברר שהסנהדרין טעו, וכולם עברו איסור חמור המתיב קורבן חטאת. במקרה כזה אין כל אחד מביא קורבן, אלא מביאים קורבן חטאת אחד עבור כל הציבור. קורבן זה מכונה "פר העלם דבר של עיבוד". "העלם דבר" - קורבן על חטא שעברו מפני שהאיסור נעלם מעיניהם.

In such a case, individuals are not required to bring a *korban chatat*, rather, a **single korban chatat is brought in the name of the entire community.** This communal offering is called "*Par he'elem davar shel tzipbur*".

"*He'elem Davar*" is an offering to atone for a sin that was committed as a result of a hidden prohibition. When a private citizen brings a *korban chatat*, he places his hands on the head of the *korban* and confesses his sin. **Who is fit to place his hands on the head of the "Par he'elem davar shel tzipbur"?** Three of the elders of the Sanhedrin. This case is one of the types of cases listed in *Masechet Sanhedrin* in which three judges are required.

אדם יחיד, שמביא קורבן חטאת, סומך את ידיו על ראש הקורבן לפני שחטתו, ומתודה על חטאו. מי סומך ידיו על ראש "פר העלם דבר של עיבוד"? שלושה מזקני הסנהדרין. מקרה זה נמנה במסכת סנהדרין בין המקרים שזקיקים להם שלושה דינים.

Daf 14: RABBI YEHUDAH BEN BAVA

Rabbi Yehudah Ben Bava lived during the period following Bar Kochba's failed revolt against the Romans. At that time, the Roman Emperor Hadrian levied many harsh decrees upon the Jews, including an attempt to stop the functioning of Torah courts. **In ancient times, *dayanim* (rabbinic judges) would receive ordination from a team of three scholars, of whom at least one was previously ordained. This system yielded *dayanim* who received *s'micha* (ordination) from a long chain of authorized religious leaders dating back to Yehoshua Bin Nun, who was ordained by Moshe Rabbeinu.**

Hadrian banned *s'micha* and wanted to end the chain of ordination and the authority of the Sages. He decreed that any rabbi who ordained his student to be a judge would be killed; any *chacham* who becomes ordained would be killed; and any city in which ordinations take place would be destroyed.

Rabbi Yehudah ben Bava decided to give his life for the sake of saving the chain of ordination. He invited five *chachamim* to a field between the cities Shefar'am and Usha (in the Galilee), and ordained them. During the ceremony, the Romans were informed that an ordination was taking place. Rabbi Yehudah Ben Bava instructed his students to escape, and when the Romans arrived at the site, they only found Rabbi Yehudah Ben Bava, who was unable to flee. The Roman soldiers shot 300 arrows, killing **Rabbi Yehudah Ben Bava, who became one of the Ten Martyrs**. He outsmarted the Romans and they were unable to destroy the city in which the ordination of judges had taken place, as the ceremony happened outside the city limits.

דף י"ד: רבי יהודה בן בבא

רבי יהודה בן בבא חי בתקופה שלאחר כשלון מרד בר-כוכבא, שמרד נגד הרומאים. באותה תקופה גזר קיסר רומא, אדרינוס, גזרות קשות נגד היהודים; בין היתר הוא רצה להשבית את משפטי התורה, ולכן הוא אסר את הסמיכה לדינות - בימי קדם היה דין נסמך לדינות על ידי שלושה דינים, שאחד מהם נסמך על ידי מישהו שכבר נסמך, כך כל אחד נסמך מרבו עד יהושע בן נון שנסמך בידי משה רבנו. כך הורה אדרינוס: כל רב שישמוך תלמיד להוראה - יהרג; כל חכם שישמוך להוראה - יהרג; כל עיר שבה ישמכו להוראה - תיחרב.

רבי יהודה בן בבא החליט למסור את נפשו עבור הסמיכה, הוא זימן חמישה חכמים לשדה מחוץ לעיר, באזור שבין שפרעם לאושא וסמך אותם. תוך כדי כך נודע לרומאים על קיום הסמיכה, ורבי יהודה הורה לתלמידיו לנוס מיד לכל עבר. כשהרומאים הגיעו למקום, הם מצאו בו רק את רבי יהודה בן בבא, שלא היה יכול לברוח ובכעסם נעצו בו שלוש מאות חצים והרגוהו. רבי יהודה בן בבא היה אחד מעשרה הרוגי מלכות.

Daf 15: 4TH YEAR SEEDLINGS

It is forbidden to eat fruits of a new tree in the first three years after its planting. These early fruits are called "*Peirot Orlah*." Starting in the 4th year, it's permissible to eat fruit grown on a tree; however, these fruits possess a certain degree of *kedusha* (holiness) and may only be eaten in Jerusalem, the holy city. These fruits are called *peirot* "*Neta Re'va'i*" (fruit of 4th year seedling).

If it is too difficult to make the long trip all the way to Jerusalem, what is an individual who possesses *peirot re'va'i* obligated to do? He can take money equal to the value of the fruit, and say: "These coins are set aside as holy, in place of the *peirot re'va'i*." This action is called "*chillul*" (deconsecration), which reverses the holy status of the fruit. Eventually, when he is able to go up to Jerusalem, he uses the money he set aside from the sale of the 4th year fruit to buy something to eat. The purchased food is treated with the sanctity of "*peirot re'va'i*." (This is similar to the method for deconsecrating *ma'aser sheini*.)

דף ט"ו: נטע רבעי

במשך שלוש שנים אסור לאכול מפירותיו של עץ חדש והם מכונים "פירות עורלה". בשנה הרביעית כבר אפשר לאכול מן הפירות אף יש להם קדושה מסוימת וצריך לאכול אותם בירושלים עיר הקודש בלבד. פירות אלה מכונים "נטע רבעי".

ומה עושה מי שבידו פירות רבעי, וקשה לו לעשות את הדרך הארוכה עד ירושלים? הוא יכול לקחת מעות בשווי של הפירות ולומר: מעות אלו יתקדשו תחת פירות הרבעי, פעולה זו מכונה "חילול", שהיא מחללת את קדושת הפירות. לימים, כשיגיע לירושלים יקנה במעות דבר מאכל ויאכלנו בקדושת "נטע רבעי" (אופן חילול זה דומה לחילול פירות מעשר שני, עליו למדנו פעמים אחדות).

Daf 16: KING DAVID'S VIOLIN

דף ט"ז: כינור דָּוִד

Despite the fact that kings generally arise late in the morning, King David was accustomed to wake up at midnight in order to study Torah. **How did King David know exactly when it was midnight?** The Talmud tells us that **King David hung his violin above his bed. Upon the stroke of midnight, a northern wind would blow and the violin strings would vibrate. Sometimes, the violin would sound a series of notes. This way, King David would know midnight had arrived.**

King David would learn Torah until morning had broken. Once the day had dawned, he was steeped in work, because Israel's *chachamim* would wake up early to arrive at his doorstep and bring him questions regarding various public matters.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה נוֹהֵג לָקוּם כְּבָר בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. כִּיצַד יָדַע דָּוִד הַמֶּלֶךְ מֵתֵי חֲצוֹת הַלַּיְלָה בְּדִיּוּק? הַתְּלִמּוּד מְסַפֵּר שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ תָּלָה כִּינּוֹר מֵעַל מִישְׁתּוֹ, וּבְהִגִּיעַ שַׁעַת חֲצוֹת, רוּחַ שְׁנִשְׁבָּה מִכִּיּוּן צָפוֹן נִעֲנָעָה אֶת מִיתְרֵי הַכִּינּוֹר, אוֹ אֲז, הַשְּׁמִיעַ הַכִּינּוֹר קוֹלוֹת נְגִינָה, וְדָוִד הַמֶּלֶךְ יָדַע שֶׁשַׁעַת חֲצוֹת הַלַּיְלָה הִגִּיעָה.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה עוֹסֵק בַּתּוֹרָה עַד שֶׁהִגִּיעַ עֲלוֹת הַשַּׁחַר. בְּעֲלוֹת הַשַּׁחַר כְּבָר הָיוּ יָדָיו עֲמוּסוֹת בְּעִבּוּדָה, כִּי חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל הַשְּׂכִימוּ לַפְתָּחוֹ, וְהִבִּיאוּ לְהִכְרַעְתּוֹ שְׁאֵלוֹת בְּעִנְיֵי צִיבּוֹר.

Daf 17: TWO LOTTERIES

דף י"ז: שְׁנֵי גוֹרְלוֹת

Lottery of the *Dayanim* (judges): *Moshe Rabbeinu* was commanded by *Hashem* to appoint 70 elders of Israel to a *Sanhedrin* (High Court). Had the number 70 been cleanly divisible by 12, there would not have been a problem — then, Moshe would have appointed an equal number of *dayanim* from each *shevet* (tribe). But that is not the case. Moshe had no choice but to appoint six *dayanim* from ten *shevatim* and only five *dayanim* from the remaining two *shevatim*. *Moshe Rabbeinu* did not want to take upon himself the responsibility of choosing from which two *shevatim* only five *dayanim* would be appointed — so as not to engender jealousy between the tribes. Therefore, he called together 72 candidates who were suitable to serve in the *Sanhedrin*, and arranged the lottery.

Lottery of the *Bechorim* (first-born): Following the *Chet Ha-Egel* (sin of the golden Calf,) *Shevet Levi* was chosen to work in the *Beit HaMikdash* instead of the *bechorim* (first-born.) Accordingly, God commanded the redemption of the *bechorim* in exchange for the service of the *levi'im*. Since there were significantly more *bechorim* than *levi'im*, it was not possible for an individual Levi to redeem each individual *Bechor*. They were an extra 273 *bechorim* who needed to redeem themselves for five *shekelim*. Here too, Moshe organized a lottery to determine which of the *bechorim* would be required to redeem themselves using money.

גורל הַדַּיָּנִים: מֹשֶׁה רַבְּנוֹ נִצְטָוָה מִפִּי הַקִּבְּיָה לְמַנּוֹת שִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל לְסַנְהֶדְרִין, אִילוֹ הַמְּסַפֵּר שִׁבְעִים הָיָה מִתְחַלֵּק לְשִׁתֵּים עֶשְׂרֵה בְּשָׁוָה - לֹא הָיְתָה כָּל בְּעֵוָה, כִּי מֹשֶׁה רַבְּנוֹ הָיָה מִמְּנֵה מְסַפֵּר דַּיָּנִים זֶהָה מִכָּל שִׁבְט. עֲתָה לֹא הָיְתָה לוֹ בְּרִירָה, וְהָיָה עָלָיו לְמַנּוֹת מִעֶשְׂרֵה שִׁבְטִים מִכָּל אֶחָד שִׁישֵׁה דַּיָּנִים, וּמִשְׁנֵי שִׁבְטִים חֲמִישֵׁה, יָחַד שִׁבְעִים. מֹשֶׁה רַבְּנוֹ לֹא רָצָה לְהַחְלִיט בְּעַצְמוֹ מֵאִילוֹ שִׁבְטִים יִמְנֶה רַק חֲמִישֵׁה כְּדִי שְׁלֹא לְהַטִּיל קִנְאָה בֵּין הַשִּׁבְטִים, לְכֵן הוּא עָרַךְ גּוֹרֵל. הוּא זִמֵּן שִׁבְעִים וּשְׁנַיִם אֲנָשִׁים הָרְאוּיִים לְהִיּוֹת בְּסַנְהֶדְרִין, וְעָרַךְ בֵּינֵיהֶם גּוֹרֵל.

גורל הַבְּכוֹרִים: אַחֲרֵי חֲטָא הָעֵגֶל נִבְחַר שִׁבְט לְוִי לְעִבּוּדַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמִקּוֹם הַבְּכוֹרִים, לְפִיכָּה צִוְּיָה הַקִּבְּיָה לְפָדוֹת אֶת הַבְּכוֹרִים כְּנֶגֶד הַלְוִיִּים. מֵאֲחֵר וְהָיוּ יוֹתֵר בְּכוֹרִים מֵאֲשֶׁר לְוִיִּים לֹא נִתְּן הָיָה לְפָדוֹת אֶת כָּל הַבְּכוֹרִים כְּנֶגֶד הַלְוִיִּים ו-273 בְּכוֹרִים הָיוּ צָרִיכִים לְפָדוֹת אֶת עַצְמָם בְּכֶסֶף - חֲמִישֵׁה שְׁקֵלִים. גַּם כֵּן מֹשֶׁה עָרַךְ גּוֹרֵל לְקַבּוֹעַ אִילוֹ בְּכוֹרִים יְפָדוּ אֶת עַצְמָם בְּכֶסֶף.

Silver shekel (CE 68) from 1st Jewish Revolt against Roman rule. FRONT: "Shekel of Israel/ Year 3"; BACK: "Jerusalem the Holy". Photo Source: Wikipedia

Daf 18: WHO IS EXEMPT FROM THE MITZVAH OF RETURNING LOST OBJECTS?

דף י"ח: פטור מהשבת אבדה

On this *daf*, we learn about three cases in which the finder of a lost object is exempt from the performing the *mitzvah* of *Hashavat Aveida* (returning a lost object).

בדף זה לומדים על שלושה מקרים שבהם המוצא אבדה פטור ממצות השבת אבדה.

Case #1 – Kohen near a cemetery: The Torah commands the *kohen* not to become *tamei* (ritually unclean) through contact with the dead. Therefore, *kohanim* are prohibited from entering a cemetery. If a *kohen* sees a lost object inside of a cemetery, he should not enter, in order to fulfill the *mitzvah* of *hashavat aveida* — since this *mitzvah* does not override the *issur* (prohibition) on avoiding corpse impurity.

מקרה א': פוהן בבית הקברות. התורה מצוה על הכוהנים שלא יטמאו בטומאת מת. לכן לכוהנים אסור להיכנס לבית הקברות. אם פוהן רואה אבדה בבית הקברות, אין הוא נכנס לבית הקברות כדי לקיים את מצות השבת אבדה, מפני שמצוה זו אינה דוחה את איסור הטומאה למת.

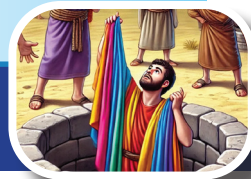
I'M A KOHEN, PROHIBITED TO ENTER. I'LL GO CALL SOMEONE TO TAKE OUT THE LOST ITEM.

Case #2 – Loss of Money: If the finder stands to lose a sum of money larger than the worth of the lost object, then the finder is *patur* (exempt) from performing this *mitzvah*.

מקרה ב': הפסד ממון. אם מוצא האבדה יפסיד כסום כסף גדול יותר מן האבדה, הוא פטור מן המצוה.

Case #3 – Distinguished Individual: If a distinguished individual finds a lost object that is beneath their dignity to handle, s/he is *patur* from fulfilling this *mitzvah*.

מקרה ג': אדם מכובד. אדם מכובד המוצא אבדה שאין מכבודו לעסוק בה, פטור מן המצוה.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAYIGASH

דבר תורה: פרשת ויגש

How does Yosef manage to forgive his brothers who threw him into the pit and wanted to kill him? How does he not seek revenge for what they did to him? The answer arises from Yosef's words to his brothers when he reveals himself to them. Yosef says: **"It was not you who sent me here, but God,"** thus revealing to us that he lives his life with a sense of mission. A person who is always searching for himself finds it very difficult to accept changes in plans and disruptions in what he wants to happen. In contrast, a messenger is prepared from the outset to lovingly accept whatever comes his way, as this is his mission and role, and he is ready for whatever is required of him to fulfill his mission. This sense of mission is what motivated Yosef and what enabled him not to hold a grudge against his brothers, and it is by its strength that he revealed himself to them with love.

כיצד מצליח יוסף לסלח לאחיו שזרקו אותו לבור ורצו להמיתו? כיצד הוא לא מתנקם בהם על מה שעוללו לו? התשובה לכך עולה מדבריו של יוסף לאחיו כשהוא מתגלה אליהם. יוסף אומר: **"לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלקים,"** ובכך מגלה לנו יוסף כי הוא חי את חייו בתודעה של שליחות. אדם שמחפש כל הזמן את עצמו, מתקשה מאוד לקבל שנויים בתכניות ושבוישים במה שהוא היה רוצה שיקרה. לעמת זאת, השליח מוכן מראש לקבל באהבה את כל מה שיגיע לפניו, שכן זוהי שליחותו ותפקידו, והוא מוכן לכל אשר נדרש ממנו למלאי משימתו. תודעת השליחות היא שהניעה את יוסף והיא שהובילה אותו שלא לשמר טינה לאחיו, ומכוחה הוא מתגלה אליהם באהבה.